

Sygnatura akt XI C 952/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w G.

przeciwko J. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 maja 2014r. strona powodowa (...) (...) z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. K. (1) kwoty 946,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 330,86 zł od dnia 09 maja 2014r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu, strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się kwota 207,70 zł tytułem nieuiszczonych opłat abonamentowych, 123,16 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie wypowiedzenia umowy do dnia wytoczenia powództwa oraz kwota 616,00 zł tytułem naliczonych opłat.

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015r. pozwany R. K. (2) wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując istnienie roszczenia i podnosząc, iż zdał dekodery wraz z kartą i opłacał rachunki, tym samym nie posiada żadnego zadłużenia w (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2010r. CANAL+ (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej CANAL+) zawarła z R. K. (1) umowę, której przedmiotem było świadczenie usług udostępnienia programów telewizyjnych w ramach pakietu PODSTAWOWY + w opcji P. (...) + . Umowa została zawarta na okres 18 miesięcy. Strony zawarły również umowę sprzedaży terminalu wraz z wyposażeniem (przewody i pilot), który po zainstalowaniu w nim karty umożliwił odbiór programów wskazanych w umowie o abonament.

(dowód: umowa o abonament z dnia 11-06-2010r., k. 14,

potwierdzenie zgodności danych, k. 15,

aneks rabat do umowy o abonament, k. 17,

umowa sprzedaży z dnia 11-06-2010r., k. 16)

W dniu 07 stycznia 2013r. (...) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W. wystawił zawiadomienie o zmianie wierzyciela na (...) (...) z siedzibą w G., wzywając jednocześnie R. K. (1) do zapłaty w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia kwoty 893,92 zł na rzecz nowego wierzyciela.

W dniu 20 lutego 2013r. (...) (...) z siedzibą w G. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym stwierdził, że w księgach rachunkowych funduszu, ujęta jest wymagalna wierzytelność przysługująca funduszowi wobec R. K. (1). Wysokość wierzytelności wg stanu na dzień 20 lutego 2013r. wynosiła 897,17 zł. Wierzytelność została nabyta przez fundusz od (...) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 30 listopada 2012r.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, k. 18,;

zawiadomienia o zmianie wierzyciela, k. 19)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą prawną żądania powoda jest art. 491 § 1 zd. 2 k.c. i art. 509 k.c. W myśl pierwszego z tych przepisów, jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania

z umowy wzajemnej, druga strona może bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania i naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Wierzycielowi przysługuje więc roszczenie o spełnienie świadczenia oraz o wyrównanie szkody związanej ze zwłoką. Zgodnie zaś z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przechodzą wówczas na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W sprawie nie budzi jedynie wątpliwości, że pozwany zawarł umowę z (...) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o świadczenie usług polegających na udostępnieniu określonych umową programów telewizyjnych, tj. umowę o świadczenie usług medialnych w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

W ocenie Sądu przedłożone przez powodowy fundusz dokumenty są jednak niewystarczające dla uwzględnienia żądania. Wątpliwości dotyczą legitymacji procesowej czynnej powoda. Otóż,

aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała w ocenie Sądu czynnej legitymacji procesowej. Należy zauważyć, iż powodowy fundusz, wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), nie wykazał w żaden sposób, by nabył dochodzoną wierzytelność. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

W niniejszej sprawie celem wykazania swojej legitymacji strona powodowa przedłożyła wyłącznie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu oraz zawiadomienie o zmianie wierzyciela. Żadne z tych dokumentów nie wskazuje jednak, aby powód nabył dochodzoną wierzytelność. Co istotne, powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2012r., mającej potwierdzać nabycie przezeń spornej wierzytelności, a na której to zawarciu powoływał się w pozwie.

Pamiętać także należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Strona powodowa podnosiła, że dochodzi m.in. należności z tytułu nieuiszczonych przez pozwanego opłat abonamentowych oraz naliczonych (zgodnie z umową) opłat. Na podstawie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie sposób jednak uznać, by powodowy fundusz

wykazał wysokość zobowiązania, zasady obciążenia pozwanego dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, datę wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek. Strona powodowa powoływała się w tym zakresie wyłącznie na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, co nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011r.

w sprawie P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu złożony w niniejszej sprawie stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie prawne, że stwierdzona

w nim wierzytelność istnieje, co potwierdza przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004r.

o funduszach inwestycyjnych. Przeciwnie, wyciąg ten stanowi wyłącznie dowód tego że osoba,

która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument ten nie dowodzi natomiast ani nabycia przedmiotowej wierzytelności przez powoda, ani istnienia dochodzonego roszczenia oraz jego wysokości. Strona powodowa jednocześnie nie zaoferowała innych dowodów potwierdzających wysokość dochodzonej pozwem kwoty.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż zasady ujęte w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań.

Tym samym, Sąd na podstawie powołanych przepisów oddalił powództwo.